

Ключевые слова: Украинский Свободный Университет, правовое образование, межвоенный период, ученые-эмигранты, государство.

Tokarchuk O. Ukrainian Free University as center of legal education abroad.

Article is devoted to a research activity of the Ukrainian scientists in one of the numerous and most noticeable centers of the Ukrainian emigres since the beginning of the 20th years of the XX century - Prague. It is defined that the Ukrainian intellectuals in the abroad did not dismiss ideas of restoration united the sovereign state. During emigration development of the Ukrainian state and legal thought contacted functioning of the Ukrainian Free University.

Keywords: Ukrainian Free University, legal education, interwar period, scientists-emigrants, state.

УДК 343.35.08 (477) (091)185/191

Ярошенко М. О.
старший викладач кафедри правознавства
Національного педагогічного університету
імені М. П. Драгоманова

ПРОТИДІЯ КОРУПЦІЙНИМ ПРАВОПОРУШЕННЯМ СЕРЕД ГУБЕРНСЬКОЇ ЧИНОВНИЦЬКОЇ АДМІНІСТРАЦІЇ В НАДНІПРЯНСЬКІЙ УКРАЇНІ В ДРУГІЙ ПОЛОВИНІ ХІХ – НА ПОЧАТКУ ХХ СТ.

Розкрито особливості губернського адміністративного апарату в Наддніпрянській Україні в другій половині ХІХ – на початку ХХ ст. Висвітлено законодавчі норми щодо протидії корупційним правопорушенням в Російській імперії та найтиповіші факти їх порушень. Проаналізовано основні заходи імперської влади для запобігання корупції серед губернських чиновників.

Ключові слова: корупція, губернія, бюрократія, хабарництво, запобігання злочинності, Наддніпрянська Україна.

Проблема протидії корупційним правопорушенням в системі влади в новітній історії України стає все більш нагальною. Нещодавно опублікований рейтинг сприйняття корупції, складений міжнародною організацією Transparency International, помістив Україну на 130 місце із 168 держав. Витоки цього явища сягають більш ранніх періодів нашої історії. Особливо показовим у цьому відношенні є час перебування українських земель у складі Російської імперії, особливо від проведення реформ Олександра II до початку Першої світової війни. Саме тоді, у період становлення в Росії основ буржуазного ладу, було вдосконалено кримінальне законодавство та способи щодо протидії корупційним правопорушенням серед чиновників.

Проблема запобігання корупції в середовищі губернської адміністрації підросійської України знайшла відображення в працях вчених-правознавців та істориків. Певні аспекти протидії корупції в Російській імперії в пореформений період висвітлено в вітчизняних наукових дослідженнях В. Кривобокова, М. Мельника, В. Молчанова, В. Шандри [1-4]. Серед російських вчених варто відзначити роботи В. Зубова, О. Кирпичникова, О. Куракіна, Л. Шепелева [5-8]. Проте, цілісна та комплексна робота, присвячена визначеній проблеми, відсутня в науковому світі, що

посилює актуальність нашого дослідження.

Мета статті – вивчення питання протидії корупційним правопорушенням серед губернської чиновницької адміністрації в українських губерніях Російської імперії в другій половині XIX – на початку XX ст.

Виклад основного матеріалу. Для більш глибокого висвітлення проблеми корупції коротко охарактеризуємо склад губернського управління. Відзначимо, що в другій половині XIX ст. державний чиновницький апарат Російської імперії продовжував збільшуватись. Адміністративну систему царського самодержавства становили: імператор, Державна Рада, Сенат, Комітет міністрів, Власна Його Імператорської Величності Канцелярія, окремі міністерства та міністерство двору, численні тимчасові комітети, генерал-губернатори та губернські органи влади. Детальніше проаналізуємо установи губернського управління.

На території Наддніпрянської України, яка входила до складу Російської імперії, діяло три генерал-губернаторства та дев'ять губерній.

Генерал-губернаторам було передано нагляд за кордоном та місцевими військами. Підпорядкування їм поліції розширювало владні повноваження й давало змогу застосовувати примусові підходи при збиранні податків і проведенні рекрутських наборів. Генерал-губернатор відповідав за призначення посадових осіб, звільняв їх при незадовільному виконанні державних завдань та затверджував кандидатури виборних посад губернських і повітових предводителів дворянства, хоча це часто призводило до зіткнень і непорозумінь із дворянством, але саме генерал-губернатор був зобов'язаний здійснювати державний нагляд за станами [4, с. 48-49].

Владу в губерніях здійснювало губернське правління, яке очолював губернатор, що призначався безпосередньо імператором. Губернатор формував присутствіє правління, будучи його головою. Воно складалось із визначеної за штатом кількості керівників відділень радників. Старший з них називався віце-губернатором. У підпорядкуванні радників знаходились асесори. Віце-губернатори призначались найвищою владою, а радники губернського правління призначались Сенатом, однак повністю залежали від губернатора. При губернському правлінні знаходились канцелярія, архів, типографія, губернський архітектор, губернський та волосний землеміри [9, с. 108].

Зважаючи на значну розгалуженість, губернська адміністрація була тією ланкою в системі державного апарату, де найбільш широко процвітало хабарництво та крадіжки. Однак процес “загального хабарництва” та “здирства” майже не знайшов свого відображення в офіційних відомчих звітах, наприклад, звітах III відділення, де про корупцію державного апарату немає жодної згадки. Те ж саме варто сказати про міністерські та губернські звіти. Лише за додатками до річних звітів Міністерства юстиції, а саме за відомостями про осіб, які щорічно притягувались кримінальними департаментами Сенату та губернськими кримінальними палатами за посадові злочини, можна мати уявлення про корупцію серед державного апарату. Однак ці відомості стосувались нижчого чиновництва та майже не відображали подібні провини вищої ланки губернської адміністрації [10, с. 143].

Таке поблажливе ставлення верховної влади Росії до корумпованих чиновників пояснюється ще й тим, що за численними відгуками сучасників, хабарництво та казнокрадство з точки зору чиновницької моралі було звичним явищем, а донесення

про такі факти викликали негативну реакцію влади. Прикладом кричущого беззаконня є діяльність чиновника особливих доручень, а потім правителя канцелярії М. Писарева, який служив у Київського генерал-губернатора Д. Бибікова. Цей чиновник брав хабарі до 10 тисяч рублів, обкладаючи щорічною даниною губернаторів. Так, зі справи “Про здирництво чиновника для особливих доручень при київському генерал-губернаторі Писарева” видно, що в 1840 р. він одержав від польських дворян 46 тис. рублів, а в 1847 р. від волинських поміщиків – 35 тис. рублів. Начальник IV округу жандармів генерал Буксгевден доносив шефу жандармів: “Волинські поміщики, які звикли до того, що управління Київським генерал-губернаторством засноване на аморальності інтересу у вищій мірі, вирішили...принести в жертву та зібрати з губернії тридцять п’ять тисяч рублів сріблом, визначену головним злочинцем довготривалих здирництв у Київському генерал-губернаторстві камергером Писаревим”. У цій же справі міститься довідка III відділення про Писарева, яка стосується, напевне, початку 1840-х рр.: “Хоча МВС має про ... Писарева ті ж дані, що й гр. Бенкендорф, але при всьому тому не тільки не знаходить пристойну причину, але й вважає навіть цілком незручним переводити кол. рад. Писарева від Д. Г. Бибікова, бо він перебуває при ньому для особливих доручень. Більш того, Писарев за своїми здібностями так необхідний ген.-лейт. Бибікову і усунення від нього Писарева без його згоди так засмутить його, що він без жодного сумніву і сам буде просити про звільнення з посади генерал-губернатора” [11, арк. 25]. У підсумку жодних заходів щодо корупціонера не було вжито, а на початку 1850-х рр. Писарева було призначено олонецьким губернатором, що свідчить про свавілля генерал-губернаторів.

Наведені приклади доводять, що система хабарництва та чиновницьких зловживань одержала не тільки загальне поширення, але й мовчазне “височайше” схвалення.

При аналізі значного поширення явища корупції серед чиновників варто враховувати той факт, що воно мало ряд об’єктивних причин. Дослідник В. Зубов визначає найголовніші з них: а) значні розміри території Російської імперії та ускладненість державного контролю, особливо за віддаленими провінціями; б) великий обсяг загальних державних витрат, у тому числі й витрат на державне управління; в) обмеженість ресурсів, що знаходились у розпорядженні держави, зокрема, екстенсивність господарства, висока витратність виробництва. З огляду на це держава не мала засобів для утримування необхідної кількості підготовлених державних службовців, фактично визнаючи хабарництво припустимим явищем, за умови незначних його розмірів; г) особливості масової свідомості населення, у якій закон не одержав найвищої сили, а швидше мав рекомендаційний характер, не обов’язковий для виконання; д) нерозвиненість громадянського суспільства та безконтрольність влади [5].

У другій половині XIX ст. відбулися зміни в законодавстві, які значно обмежували хабарництво та здирство, посилювали відповідальність за його прояви. Значним чинником у протидії корупції серед губернського бюрократичного апарату за правління Олександра II стало запровадження публікації майнового становища чиновників імперії. На виконання цього положення видавались щорічні книги – “Списки цивільним чинам”, у яких були наведені дані про службу чиновника, його

нагороди та заохочення та стягнення. Головним позитивним моментом у них варто відзначити інформацію про розмір отриманого жалування та наявності майна, причому не лише особистого, але й найближчих родичів. Публікація цих книг дозволяло легко порівняти задеклароване та реальне становище чиновників [12].

Крім того, 3 грудня 1884 р. імператором Олександром III були затверджені правила щодо порядку суміщення державної служби з участю в торговельних та промислових товариствах, а також у громадських і приватних кредитних установах. Вони містили детальний перелік посад на державній службі, які визначалися несумісними з участю у різноманітних компаніях. В російському кримінальному законодавстві кінця XIX – початку XX століття за ряд корупційних дій встановлювалася кримінальна відповідальність [13, с. 221].

На початку XX ст. відповідальність за хабарництво значно посилилась. Так, у 1903 р. було ухвалено нову редакцію Кримінального уложення. Його необхідність визначалась значним зростанням корупційних правопорушень у всьому світі, що пов'язані зі світовою економічною кризою, та у зв'язку з розкраданнями на початку Російсько-японської війни 1903–1904 рр. Про більш жорстке ставлення до чиновників-корупціонерів свідчить і той факт, що на них не поширювалася амністія, дарована імператором в серпні 1904 р. [12].

Подальші посилені заходи щодо протидії корупції були запроваджені з початком Першої світової війни та вимагають окремого наукового дослідження.

Попри посилення відповідальності за корупційні правопорушення, у середовищі губернаторів процвітало масове казнокрадство та здирство, однак цілком узаконене, оскільки, наприклад, хабар з відкупників шинкових зборів не розглядалась як недозволене явище. Також губернатори брали хабарі з осіб, які перебували в прямому підпорядкуванні: зі справників, поліцмейстерів, городничих. Ряд документів свідчить, що губернатори вимагали від поліцмейстерів 5 тисяч рублів щорічно асигнаціями. Випадків губернаторського свавілля можна наводити ще багато, але підсумком, які відображають стан справ у всій Росії можна вважати висловлювання штаб-офіцера корпусу жандармів Тарновського, дане ним у повідомленні III відділенню: “Щодо морального переконання більшості осіб чиновників і службовців, на жаль, по справедливості треба сказати, що багато хто мають свої вигоди та встановлені подяки й побори не вважають хабарами, про цілковиту безкорисність по службі не мають уявлення. Загальний напрямок до винайдення зі служби одержання грошових вигод зробилось настільки спільним більшості службовців, що замінити кращими майже немає можливості і для дрібного зменшення такого напрямку треба надто багато прагнення та часу” [14, арк. 72].

Достатньо показовим прикладом зловживання посадовим становищем є випадок з військовим міністром Російської імперії Сухомлиновим. Перебуваючи на посаді Київського генерал-губернатора, він почав проживати з молодою дружиною одного з полтавських поміщиків. Попри це, Сухомлинов одержав призначення на посаду начальника Генерального штабу, а пізніше – і військового міністра. Для задоволення потреб молодої співмешканки Сухомлинов організовував дорогі відрядження, через неї організував корупційні схеми щодо вигідних поставок для армії. У результаті таких поставок, договори на які одержували знайомі з Києва Фішман, Фурман, Марголін, Бродський та ін., армія відчувала нестачу амуніції, продовольства та фуражу. Проте,

навіть маючи протекцію імператора Миколи II, Сухомлинову не вдалось уникнути покарання. Завдяки тиску Державної думи на царя міністра було відправлено у відставку та розпочато розслідування його злочинної діяльності [1, с. 90-91].

Що стосується характеристики других осіб у губерніях, а саме віце-губернаторів, то вони, як правило, за своїми діями та способом життя були схожі з губернаторами, а якщо це було не так, то доволі швидко вони приходили у відповідність [10, с. 162]. У системі губернських установ важливе місце посідала казенна палата – орган Міністерства фінансів. Вона відала збором різного роду прямих і непрямих податків, видачею різних гільдійських, промислових та інших свідоцтв, виконувала контрольні функції. Казенна палата складалась з п'яти відділень: ревізійного, шинкових зборів, казначейства, соляного та контрольного. Присутствие палати включало її голову, радників, губернського казначея, губернського контролера, та одного або деяких асесорів [15, ст. 1018]. З точки зору одержання різних незаконних доходів голова казенної палати мав широкі можливості, оскільки в його руках знаходились відкуп, акциз та інші види оподаткування.

Нагляд за законністю в губернії повинні були здійснювати губернські прокурори. Так, у законі зазначалось, що “губернський прокурор і губернські стряпчі, що перебувають при ньому, мають єдиним предметом своїх дій безпосередній нагляд за порядком діловодства в місцях губернських” [16, ст. 2300]. Однак незважаючи на те, що безпосереднім начальником губернських прокурорів був міністр юстиції, вони були зобов'язані про всі виявлені зловживання “доносити негайно губернському начальству, а в деяких визначених випадках і міністру юстиції” [16, ст. 2305]. Таке становище прокурорів, закріплене в законі, ставило їх у певну залежність від губернаторів. Безумовно, губернські прокурори не були позбавлені вад, притаманних всім чиновникам. Так, у звітах III відділення йшлося про хабарництво серед прокурорів.

Були в центральній владі й інші можливості одержувати інформацію про стан справ на місцях. Радники правління, якщо вони виявляли, що накази губернатора не відповідають “користі загальній або інтересам служби Його Величності”, мали право донести про це Сенату. При цьому вони були зобов'язані виконати вказівку губернатора [17, с. 117].

Висновки. Отже, незважаючи на зростання кількості чиновницького апарату, його професійний рівень залишався досить низьким, а погана його організація сприяла подальшому зростанню різного роду зловживань та хабарництву. Попри те, що в досліджуваний період верховною владою були посилені різні форми контролю за бюрократичним апаратом, суцільна корумпованість чиновницького апарату не знаходила відповідної протидії верхівки. Як правило, справи не доходили до розгляду. У разі ж розгляду до чиновників застосовувались переважно заходи дисциплінарного стягнення: грошові штрафи, зауваження й догани, які публікувались у газетах. Основоположним документом у сфері протидії корупції було видання Уложення про покарання кримінальні та виправні 1845 р. та його редакції 1866 р. та 1903 р.

Перспективами подальшого дослідження проблеми є вивчення протидії корупційним правопорушенням у період Першої світової війни, у роки якої розроблялись проекти подальшого вдосконалення кримінального законодавства та проводились гучні антикорупційні процеси.

Використані джерела:

1. Кривобоков В. А. Коррупция вчера и сегодня / В. А. Кривобоков. – Х. : Фолио, 2001. – 203 с.
2. Мельник М. І. Корупція: сутність, поняття, заходи протидії: монографія: / М. І. Мельник. – К. : Атіка, 2001. – 304 с.
3. Молчанов В. Б. Корупція як соціальний чинник добробуту імперської адміністрації у підросійській Україні в XIX – на початку XX ст. / В. Б. Молчанов // Проблеми історії України XIX – початку XX ст. : зб. наук. пр. – 2008. – Вип. 14. – С. 247-267.
4. Шандра В. С. Генерал-губернаторства в Україні: XIX – початок XX ст. / В. С. Шандра. – К. : Інститут історії НАН України, 2005. – 427 с.
5. Зубов В. Е. Коррупция в среде российского чиновничества: исторические корни и особенности: [Электронный ресурс] / В. Е. Зубов // ЧиновникЪ, 2001. – № 3. – Режим доступа: <http://www.law.edu.ru/doc/document.asp?docID=1143977>.
6. Кирпичников А. И. Взятка и коррупция в России / А. И. Кирпичников. – СПб. : Альфа, 1997. – 350 с.
7. Куракин А. В. Административно-правовые средства предупреждения и пресечения коррупции в системе государственной службы (история и современность) / А. В. Куракин // Государство и право. – 2002. – № 9. – С. 35-48.
8. Шепелев Л. Е. Чиновничий мир России: XVIII – начало XX в. / Л. Е. Шепелев – СПб. : Искусство СПб., 1999. – 478 с.
9. Развитие русского права в первой половине XIX в. / под ред. Е. А. Скрипилева. – М. : Наука, 1994. – 315 с.
10. Зайончковский П. А. Правительственный аппарат самодержавной России в XIX в. / П. А. Зайончковский. – М. : Мысль, 1978. – 228 с.
11. Государственный архив Российской Федерации (далі – ГАРФ), ф. III отд., 1 эксп., 1840 г., д. 25.
12. Романов Б. Коррупция: расходы и доходы чиновников и их семей контролировались... до 1917 года (Блог Бориса Романова): [Электронный ресурс]. – Режим доступа: <http://echo.msk.ru/blog/fedor/926419-echo/>
13. Костенко Н. И. Коррупция как проблема национальной безопасности // Коррупция: политические, экономические, организационные и правовые проблемы. – М., 2001. – С. 218-223.
14. ГАРФ, ф. III отд., 1 эксп., 1844 г., д. 247, ч. 33.
15. Свод законов Российской империи. – Т. II, ч. I. – СПб, 1857 г.
16. Свод учреждений государственных и губернских. – Ч. 2. – СПб, 1842. – Ст. 2300.
17. Уложение о наказаниях уголовных и исправительных 1866 года. С дополнениями по 1-е января 1876 г. Составлено проф. Н. С. Таганцевым. – СПб, 1876.

Ярошенко М. А. Противодействие коррупционным правонарушениям среди губернской чиновничьей администрации в Приднепровской Украине во второй половине XIX – в начале XX вв.

Раскрыты особенности губернского административного аппарата в Приднепровской Украине во второй половине XIX – в начале XX вв. Рассмотрены законодательные нормы по противодействию коррупционным правонарушениям в Российской империи и наиболее типичные факты их нарушений. Проанализированы основные меры имперской власти по предотвращению коррупции среди губернских чиновников.

Ключевые слова: коррупция, губерния, бюрократия, взяточничество, предотвращение преступности, Приднепровская Украина.

Yaroshenko M. Counteraction of corruption offence among the provincial bureaucrats in the Dniper Ukraine in the 2nd half of 19th - at the beginning of 20th century.

The peculiarities of provincial bureaucracy system in the Dnieper Ukraine in the 2nd half of 19th – at the beginning of 20th century have been shown. The law norms of Russian empire according to the combating corruption and the typical forms of their violation have been examined. The main measures of Empire's government as for prevention of corruption among the provincial authorities have been analyzed.

Keywords: corruption, province, bureaucracy, bribery, combating crime, Dnieper Ukraine.